

19. navadna nedelja – leto A

Jezus hodi po vodi

In takoj je primoral učence, da so šli v čoln in se peljali pred njim na drugo stran; sam naj bi medtem odpustil množice. In ko je množice odpustil, je šel na goro, da bi na samem molil. Ko se je zvečerilo, je bil tam sam. Čoln pa se je medtem oddaljil že precej stadijev od brega. Valovi so ga premetavali, kajti pihal je nasprotni veter. Ob četrti nočni straži je Jezus hodil po jezeru in prišel k njim. Ko so ga učenci videli hoditi po jezeru, so se vznemirili in rekli: »Prikazen je.« Od strahu so zavpili. Jezus pa jim je takoj rekel: »Bodite pogumni! Jaz sem. Ne bojte se!« Peter mu je odgovoril in rekel: »Gospod, če si ti, mi ukaži, da pridem po vodi k tebi.« On mu je dejal: »Pridi!« In Peter je stopil iz čolna, hodil po vodi in šel k Jezusu. Ko pa je videl, da je veter močan, se je zbal. Začel se je potapljati in je zavpil: »Gospod, reši me!« Jezus je takoj iztegnil roko, ga prijel in mu dejal: »Malovernež, zakaj si podvomil?« In ko sta stopila v čoln, je veter ponehal. Oni pa, ki so bili v čolnu, so se mu poklonili do tal in rekli: »Resnično si Božji Sin.« Mt 14,22-33

Malovernež, zakaj si podvomil!

Današnji evangelij je veliko bolje razumljiv v luči prejšnjega, saj je nadaljevanje dogajanja istega dne. Spomnimo se, kje se je vse začelo! Jezus je izvedel, da je Herod obglavil Janeza Krstnika. To ga je prizadelo in se je želel umakniti. Ko je odšel v samoto, ga je množica prehitela. Ker se mu je zasmilila, je pustil ob strani misel na počitek in se ves posvetil ljudem. Učenci, ki so bili le opazovalci in so se hkrati napajali z Jezusovo močjo in si domišljali, kako so pri tem pomembni, so bili siti množice in bi bili radi sami s svojim učiteljem. Ker jim je stopila v glavo pomembnost, so Jezusu kar naročili, skoraj ukazali, naj odpusti množico, češ, da jih skrbi njihova lakota. Jezus je prebral njihove misli in jim med vrsticami rekel: Če 'vas že skrbi množica' potem ji dajte vi jesti. Učence je to jezilo in so mu prinesli kar so imeli ter mu skušali dopovedati, da si s tem, kar imajo, nima kaj pomagati. Jezus se ne zmeni za njihove sebične želje in proteste, ne meni se za njihovo aroganco, ampak jim preprosto vzame hrano iz rok, jo blagoslovi in naroči, naj nahranijo množico.

Lahko si predstavljamo, da učencem vse to ni bilo ravno prav. Ko so upali, da bodo imeli mir, jim je Jezus pripravil delo. Ko so mislili, da kaj vedo, jim je pokazal, da ne razumejo ničesar. Ničesar ni naredil po njihovih željah. A zgodba še ni končana. Nestrpnost učencev, ki so jo pokazali z zahtevo, naj odpusti množico, Jezus obrne na glavo. Najprej množico nahrani, potem pa naroči učencem: Sedaj je čas, da vi greste, jaz pa bom odpustil množico. Lahko si predstavljamo, kako jih je moralo jeziti. Gospod dela vse po svoje in ravno obratno, kot bi oni hoteli. Kot da se iz njih norčuje. V tej jezi odidejo.

Jezus ne draži učencev, le naučil bi jih rad česa. To pokaže v viharju. Ni mu bilo potrebno hoditi po vodi. Rad pa bi jim pokazal, kdo on je. Naj se vendar zavedo, da je med njimi Bog sam. Da tega Boga ne morejo pošiljati kot hlapca, kamor se jim zljubi. A spreobrnjenje se pri

apostolih, kot pri nas, ne dogaja ravno naglo. Najprej se prestrašijo in ničesar ne razumejo. Ko pa se jim Jezus spet dobrohotno razodene, ostajajo apostoli pri starem. Peter jih pooseblja, ko namesto, da bi prosil, skoraj ukaže: Gospod, če si ti, mi zapovej, da pridem po vodi k tebi. Kakšna ponižnost?!!! Hkrati izraža dvom, potem pa še ukazuje. Vse je po starem. Kljub čudežu s kruhom, kljub blagim opozorilom, da niso oni gospodarji božjega delovanja, Peter narekuje, kako naj se Bog obnaša, da bo on lahko veroval. Jezus se tudi tokrat ne pusti zmesti. Pridi, si misli, saj ti tudi to ne bo pomagalo. Seveda po vodi brez vere ne bo šlo. No, po napornem dnevu morajo učenci vsaj približno priznati, da so le ubogi ljudje, Gospod pa je božji sin.

Mar nismo na las podobni učencem. V glavi imamo svoje scenarije, svoje predstave in naročamo Bogu, kako naj jih uresniči. Bog nas vse dni premika in nam dopoveduje, da ne bo stregel naši lenobi, naši navidezni skrbi za druge, našemu egoizmu in pomembnosti itd. Mi užaljeni odhajamo in čakamo nove priložnosti, da mu povemo, da se moti. Pričakujemo, da se bo opravičil, potem pa nas preseneti vihar, v njem skoraj prosimo za pomoč in se hkrati razočarani srečujemo s svojo nevero in polomijo. No, pod največjim pritiskom napetih situacij celo rečemo, Ti si božji Sin. Potem pa spet po starem izsiljujemo in čakamo rezultatov.

Ne, tako ne bo šlo. Pred Bogom bomo morali priznati, da je on gospodar vsega. Da le on lahko pomiri vihar in pomnoži kruh. Mi smo ubogi učenci, ki ga lahko predvsem prosimo, naj nas vzdiga. Naj nas oklesti pomembnost in sebičnosti. Naj nam pove, kaj naj storimo. Mogoče je zadosti, če nam od tega evangeljskega odlomka ostane le eno: Da si skušamo reči, Bog je Gospod, mi pa smo njegovi služabniki.